

MORGAN RICE

KORUNA
PRO ZABIJÁKY

TRŮN PRO SESTRY – KNIHA SEDMÁ

Morgan Rice

Koruna pro zabijáky

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51923322

Koruna pro zabijáky:
ISBN 9781094304335

Аннотация

„Představitost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha!“ – Books and Movie Reviews (Roberto Mattos)

Nový epický fantasy bestseller z pera Morgan Rice!

V knize KORUNA PRO ZABIJÁKY (Trůn pro sestry – Kniha sedmá) mají konečně Sophia, Kate a Lucas možnost vydat se na cestu za nalezením dlouho ztracených rodičů. Najdou je? Jsou naživu?

A jakou zprávu pro ně mají?

Jejich cesta si ale vyžádá svoji cenu. Ashton zůstává bez vládce a Pán vran čeká na vhodnou příležitost k útoku. Osud říše visí na vlásku a pomoc může přijít z naprosto neočekávaného místa: Z Kamenova.

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Trůn pro sestry – Kniha sedmá) je sedmou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá

postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Osmá kniha ze série vyjde již brzy.

„TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství.“ – Midwest Book Review (Diane Donovan)

Содержание

Kapitola první	13
Kapitola druhá	23
Kapitola třetí	28
Kapitola čtvrtá	35
Kapitola pátá	41
Kapitola šestá	47
Kapitola sedmá	53
Kapitola osmá	60
Kapitola devátá	66
Конец ознакомительного фрагмента.	71

Morgan Rice

Koruna pro zabijáky

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV

PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mylili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na

každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

– *Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

„Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

– *The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)*

„Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech

příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

– *Publishers Weekly*

Knihy od Morgan Rice

**OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ
KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)**

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOSPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č. 8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

TÍHA CTI (Kniha č. 3)

FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)

ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)

MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

<http://www.morganricebooks.com/read-now/>

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získajte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Kapitola první

Sophia stála před Šlechtickou radou a snažila se nebýt ohromená nádherou toho všeho, ani tím, co se dnes mělo všechno stát. Okolo stála šlechta v oblecích, které zaměstnávaly ashtonské krejčí a švadleny několik týdnů, a vojáci ve svých nejlepších svátečních uniformách.

Nešlo samozřejmě jen o šlechtu. Rada se sice jmenovala Šlechtická, ale teď už v ní zasedali všichni, včetně obyčejných lidí sedících na lavicích a oblečených v čemkoli, co se dle jejich názoru hodilo pro tuto příležitost.

„Mám pocit, že se sem mé šaty nehodí,“ zašeptala Sophia ke Kate, která ji držela za paži. Její prosté bílé šaty působily až příliš obyčejným dojmem vedle všeho toho zlata a drahých kamenů, hedvábí a brokátu. I přes zásah městských švadlen se navíc stále napínaly přes její obrovské těhotenské břicho. Sienne, lesní kočka, se s měkkým předením otírala Sophii o nohy.

„Je to tvoje svatba,“ prohlásila Kate. „To ty jsi nejkrásnější žena v místnosti.“

„Naše svatba,“ podotkla Sophia. Náhodný kolemjdoucí by to ale ze sestřina vzezření nejspíš nepoznal. Kate na sobě měla vojenskou uniformu a Sophia pochybovala, že by se jí to někdo pokoušel rozmluvit.

„Samozřejmě ještě zbývá ta drobnost s tvou korunovací,“ pousmála se Kate.

Sophia se opatrně nadechla a cítila, jak se přitom dítě v ní pohybuje. Musela se pousmát. Prožili spolu tak dlouhou dobu a ona stále ještě nemohla uvěřit, že už brzy bude matkou.

„Připravená?“ zeptala se Kate.

Sophia přikývla. „Připravená.“

Kate ji vyvedla ven a jástot přihlížejících davů Sophii udeřil jako zvuková stěna. Bylo tam tolik lidí. Sophia je všechny slyšela a cítila i přítomnost jejich myšlenek. Cítila mentální přívál radosti od těch, kteří byli stejně nadaní jako ona sama, i když takových bylo opravdu málo.

„Kéž by tu mohly být Cora a Emeline,“ pronesla Sophia.

„Vrátí se, až přesvědčí vůdce Kamenova, že se můžou přestat skrývat,“ ujistila ji Kate.

Sophia napůl čekala, že když v bitvě o trůn zvítězí někdo z jejich řad, zůstanou tu.

Myslela jsem, že tu zůstanou, poslala Sophia myšlenku sestře.

Kate pokrčila rameny. Zvykli si skrývat se. Většina jich má v Kamenově příbuzné. Cora s Emeline je sem přivedou. A teď pojd', kočár už čeká.

Skutečně čekal. Představa, že na svoji svatbu pojedete ve zlaceném kočáře Sophii skoro rozesmála. Kdyby jí někdo řekl, že takhle bude vypadat její svatba, když byla malá, nevěřila by mu. Kočár ovšem potřebovala, protože si nebyla jistá, jestli by cestu na hlavní náměstí zvládla po svých. Možná ano, ale nejspíš by tam dorazila naprosto vyčerpaná. S Kate proto nasedly do vozu taženého čtyřspřežím běloušů. Kočár se pomalu rozjel a všichni

členové Rady ho následovali a jásavě je povzbuzovali.

Kéž by byli takhle jednotní, když se o něčem debatuje, poslala Sophia myšlenku Kate.

Zvládla jsi toho hodně, odpověděla jí Kate. Děláš správné věci.

Sophia si ale nebyla jistá, kolik toho zatím dokázala. Učinila nějaká prohlášení po skončení bitvy o Ashton a doufala, že lidem zlepšila život, ale život v království byl složitý. Zdálo se, že na každý její návrh vystával tucet námitek, protinávrhů a doporučení.

Třeba obnova Ashtonu po bitvě. Když vyhlédla z kočáru, viděla město procházející rekonstrukcí. Z vojáků se stali dělníci pracující na obnově města. Přesto se snad každý den debatovalo o tom, jestli byla vhodnější tahle nebo tamta budova, komu patří který pozemek, nebo kdo by měl dělat práci, kterou dříve vykonávali nechtění, protože jejich otrocká práce teď nepřipadala v úvahu.

Jednu věc jsem dokázala, poslala Sophia myšlenku sestře, když minuli skupinu mužů, kteří měli odhalená tetování nad kotníky a nikdo se jim nesnažil rozkazovat, ani jim nijak neubližovali. Byli svobodní. I kdybych nedokázala nic jiného, tohle bude stačit.

Myslím, že toho dokážeš ještě hodně, ujistila ji Kate.

Davy kolem nepřestávaly skandovat. Hudba hrála a pouliční umělci předváděli své kejkle na oslavu nové doby. Lord Cranston se svými muži se přidal k průvodu. Všichni pochodovali

dokonale sladění a doprovázeli je na náměstí. Někdo něco hodil. Kate to rychle zachytila, zatvářila se nepřátelsky, ale byla to jen květina. Sophia se zasmála a vetkla ji sestře do krátkých loken.

„Rozhodně se pokusím udělat něco s tím, abys vypadala alespoň trochu jako nevěsta,“ řekla Sophia.

„Neměly bychom si kvůli tomu vzít masky?“

„Ne,“ pronesla rozhodně Sophia. Tohle byla jedna z věcí, na kterých trvala, stejně jako na tom, že se obřad nebude odehrávat v kostele Maskované bohyně, ale na náměstí za ním.

Náměstí bylo tak nabitě lidmi, že jim vojáci museli proklestit cestu. Uprostřed stálo pódium zdobené hedvábím, na kterém čekal trůn a oltář. U něj už čekala současná nejvyšší kněžka Maskované bohyně společně se Sophiinými a Katinými bratrance – Hansem a Janem. Friga s Ulfem byli v horách v Monthys, zatímco Rika, Oli a Endi byli v Ishjemme.

Stál tam i Lucas, okouzlující ve svém hedvábném obleku. Zvládal se tvářit současně radostně a překvapivě neklidně.

Taky máš pocit, že chce, aby tohle vše už bylo za námi, aby mohl vyrazit hledat naše rodiče? zeptala se Sophia Kate.

Abychom mohli vyrazit hledat rodiče, opravila ji Kate. Musí to být těžké, čekat a přitom vědět, kde hledat. On ani nemůže zabíjet čas vlastní svatbou.

Pokud si některá z vás myslí, že z tohotohle nemám radost, poslal jim Lucas myšlenku, tak se pletete. Tenhle den bych si nenechal utéct ani za nic. Jsi připravená být královnou, Sophie?

Místo odpovědi sestoupila Sophia z kočáru a zamířila na

pódium. Dav ji přitom jásavě povzbuzoval. Obrátila se, aby si prohlédla shromážděné měšťany. Cítila z nich radost a novou naději. Věděla, že čekají na její proslov.

„Před pár týdnů jsem silou zabrala Ashton,“ řekla. „Činila jsem královská rozhodnutí, protože jsem za sebou měla armádu. Pak jsem předstoupila před Šlechtickou radu a předložila jim své záměry. Rada souhlasila s tím, že budu královnou, protože na to mám právo díky svojí krvi. Dnes budu korunována, ale mám pocit, že ani jedna z těch dvou věcí k tomu nestačí. Takže se vás zeptám: chcete mě vy za svoji královnou?“

Když se ozvala burácivá odpověď, přesunula se Sophia k trůnu a posadila se na něj. Hans k ní přistoupil s korunou – jemně zdobenou věcí, jejíž platinové a zlaté drátky se proplétaly jako šlahouny. Po obvodu byla osázená drahými kameny. Předal korunu nejvyšší kněžce Maskované bohyně. Tohle byla součást ceremoniálu, bez které by se Sophia ráda obešla, ale pokud měla sjednotit celý Ashton, věděla, že musí dokázat, že je ochotná přijmout všechno jeho lid, včetně mnoha věřících církve Maskované bohyně.

„Mocí svěřenou mi Maskovanou bohyní,“ pronesla nejvyšší kněžka a pak se odmlčela, jako by si uvědomila, že toho má říct víc, „dle práva tvojí krve, z rozhodnutí Rady a... očividně i dle vůle lidu, jmenuji tě, Sophie, královnou tohoto království.“

Jásot, který propukl, když položila korunu Sophii na hlavu, byl téměř ohlušující. Sophia se rozhlédla po usmívajících se tvářích lidí, na kterých jí záleželo a věděla, že je jen málo věcí, které by

jí udělaly větší radost.

Samozřejmě s výjimkou svatby, která měla následovat.

* * *

Sebastian stál u vstupu do chrámu Maskované bohyně a přál si, aby mohl být se Sophií ve chvíli její korunovace. Vzhledem k tomu, co se stejně chystali udělat, by tím ale porušili až moc tradic.

„Nervózní?“ zeptal se Willa, který stál vedle něj. Měl na sobě vojenskou uniformu. Jeho rodina je určitě někde tam v davu. Sebastian si částečně přál, aby tam někde byla i jeho rodina. Aby jeho příbuzní viděli tenhle okamžik – přes to všechno, co provedli království, jemu i Sophii.

„Vyděšený,“ ujistil ho Will. „A ty?“

Sebastian se usmál. „Já jsem rád, že se tohle, po tom všem, čím jsme prošli, konečně děje.“

Zazněly trumpety, které mu dávaly signál, aby vykročil a aby se oženil se ženou, kterou miloval. Procházel davem v obleku, který byl stejně prostý jako Sophiiny šaty. Byl jako druhá polovina jednoho celku. Lidé před ním ustupovali a Sebastiana nepřestávalo překvapovat, kolik dobré vůle mu projevují i přes to, jaké zvěsti se o něm začaly šířit a to, co za všechny ty roky napáchala jeho rodina.

Vystoupil na pódium a poklekl na jedno koleno. Sklonil hlavu před svojí novou královnou. Sophia se zasmála, vstala a vzala ho

za ruku, aby mu pomohla vstát.

„Tohle nemusíš,“ řekla. „Ty se mi nikdy nebudeš muset klanět.“

„Ale musím,“ pronesl Sebastian. „Chci, aby lidé viděli, že je tohle tvé království. Že to ty tu vládneš.“

„Ale ty už brzy budeš můj král,“ prohlásila Sophia. Zdálo se, že má chuť ho políbit. Sebastian měl rozhodně chuť políbit ji. To ale muselo počkat.

Nejvyšší kněžka si trochu otráveně odkašlala, jako by jim chtěla připomenout, že je čeká svatba.

„Shromáždili jsme se dnes, abychom byli svědky svatby královny Sophie z rodu Dansů a prince Sebastiana z rodu Flambergů. Stojí tu bez masek před zraky Bohyně i jeden před druhým.“

Očividně vynechala zmínku o tom, že neprocházejí tradičním obřadem. Sebastian to nechal být. Fakt, že si bral ženu, kterou miloval, bylo to jediné, na čem mu záleželo.

„Nuže,“ pronesla nejvyšší kněžka, „královna Sophia mi řekla, že by si přála pronést vlastní slova. Veličenstvo?“

Sophia se natáhla a pohládila Sebastiana po tváři. Dav kolem v tu chvíli ztichl natolik, že se její slova nesla větrem do dáli.

„Když jsem tě poprvé potkala,“ řekla, „nebylo mi známé, kdo jsem. Nevěděla jsem, jaké je mé místo ve světě, ani jestli do něj vůbec zapadnu. Věděla jsem ale, že tě miluji. Tohle byla jistá věc. A nic se na tom nezměnilo. Miluji tě, Sebastiane, a chci s tebou strávit zbytek svého života.“

Pak byla řada na Sebastianovi, jenže on si žádnou řeč nepřipravil. Předpokládal, že až nastane ten správný čas, napadne ho, co říct. A opravdu se to stalo.

„Máme toho za sebou hodně,“ pronesl Sebastian. „Byly chvíle, kdy jsem si myslel, že jsem tě ztratil. Byly chvíle, kdy jsem věděl, že si tě nezasloužím. Snažil jsem se dostat k tobě, pryč z království, ale nakonec jsi to byla ty, kdo mě tu našel. Miluji tě, Sophie.“ Na okamžik se odmlčel a usmál se. „Nikdy bych si nemyslel, že to já se přižením do královské rodiny.“

Nejvyšší kněžka je vzala za ruce a vložila Sophiinu dlaň do Sebastianovy. Tomu bušilo srdce očekáváním. Za normálních okolností by tohle byla chvíle, kdy by je prohlásili za muže a ženu, ale Sophia to chtěla jinak.

Místo toho znovu zazněly trumpety.

* * *

Kate pohlédla směrem ke vstupu do chrámu Maskované bohyně. Věděla, že své nadšení už moc dlouho skrývat nedokáže. Její sestra se stala královnou a ještě se vdala – díky tomuhle by to za jiných okolností byl jeden z nejlepších dní v Katině životě. Teď ale měla pocit, že čekala už dost dlouho. Teď s dychtivým očekáváním sledovala Willa, jak vykročil na cestu.

Ani jeden z nich nevypadal tak vznešeně jako Sophia se Sebastianem, ale Kate to nijak nevadilo. Byli přeci vojáci, ne vládcí. Stačilo jí, že je Will stále stejně nádherný kluk, jako když

ho viděla poprvé – v kovárně jeho otce.

Will pochodoval směrem k pódiu. Když byl na půli cesty, tasil lord Cranston a jeho muži meče. Zvedli je do vzduchu a vytvořili tak oblouk, pod kterým musel Will projít. Kate ten pohled udělal radost. Navíc pomyslela na to, jak je ráda, že přežili všechny boje.

Will dorazil k pódiu a Kate ho vzala za ruku. Rozhodně nehodlala čekat, až nějaká seschlá stará kněžka řekne, že je vhodná chvíle.

„Když jsem tě poprvé uviděl,“ řekl Will, „myslel jsem si, že jsi umíněná, tvrdohlavá a nejspíš kvůli tobě oba zemřeme. Přemýšlel jsem, co za divošku to dorazilo do kovárny mého otce. Teď už vím, že jsi umíněná, tvrdohlavá, ale ještě mnohem víc, Kate. I kvůli tomu jsi tak úžasná. Chci být tvým manželem až do chvíle, kdy světlo hvězd zeslábne natolik, že už na tebe neuvidím, nebo do chvíle, kdy já zeslábnu natolik, že tě začnu zpomalovat.“

„Ty mě nezpomaluješ,“ odpověděla Kate. „Stačí mi se na tebe podívat a srdce mi buší rychleji, to zaprvé. Ráda bych ti slíbila, že se usadíme a budeme žít v míru, ale oba víme, že takhle to na světě nechodí. Válka může přerušit i ty nejšťastnější časy a já nemám v povaze jen tak přihlížet. Přesto ale, dokud nás neskolí čepel, luk nebo staroba, chci, abys byl se mnou.“

Nebyl to zrovna tradiční slib, ale takhle to Kate cítila a předpokládala, že hlavně na tom záleží. Nejvyšší kněžka nevypadala nadšeně, ale podle Katina názoru to bylo jediné dobře.

„Teď, když jsme vyslechli své vlastní sliby, ptám se tě, Sophie z rodu Dansů, bereš si Sebastiana z rodu Flambergů za svého manžela?“

„Ano,“ odpověděla Sophia stojící vedle Kate.

„A ty, Kate z rodu Dansů, bereš si Willa... syna kováře Thomase za svého manžela?“

„Neřekla jsem to snad zrovna?“ zeptala se Kate a snažila se nesmát při pohledu na starou ženu, která se očividně nedokázala vyrovnat s tím, že když se někdo narodí v rodině kováře, nemá rodové jméno. „Dobrá, dobrá, ano, беру.“

„Bereš si, Sebastiane z rodu Flambergů, Sophii z rodu Dansů za svoji manželku?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian.

„A ty, Wille, bereš si Kate z rodu Dansů za svoji manželku?“

„Ano,“ odpověděl Will a zněl přitom nadšeněji než, by podle Katina názoru měl znít někdo, kdo s ní má strávit zbytek života.

„Pak vás s radostí prohlašuji za jedno tělo, jste spojeni před zraky Bohyně,“ pronesla kněžka.

Kate ji ale už nevnímala. V tu chvíli se totiž plně soustředila na líbání s Willem.

Kapitola druhá

Pán vran spokojeně sledoval svoji flotilu plující k severnímu pobřeží toho, co kdysi bylo vdoviným královstvím. Invazní flotila byla jako krvavá skvrna na vodě. Na nebi kroužila obrovská hejna vran připomínající bouřkové mraky.

Na pobřeží se nacházel malý rybářský přístav. Nepříliš uspokojujivý první cíl nového tažení. Po době strávené na moři to ale bude vítaná změna. Lodě se držely zpátky a čekaly na jeho signál. Pán vran se chvíli jen tak kochal a vychutnával si krásu toho všeho. I klidného pobřeží zalitého slunečními paprsky.

Nepřítomně mávl rukou a zašeptal – protože věděl, že stovky ptáků zakrákají jeho rozkaz kapitánům lodí: „Začněte.“

Lodě se daly do pohybu jako jednotlivé komponenty nějakého překrásného stroje smrti. Každá cestou k pobřeží plula na přesně určeném místě. Pán vran předpokládal, že se kapitáni budou předhánět v tom, kdo splní svoji povinnost k jeho největší spokojenosti. Budou se ho snažit potěšit poslušností jejich posádek. Zdálo se, že si nikdy neuvědomili, jak je mu tohle všechno jedno. Zajímala ho jen blížící se smrt a krveprolití.

„Umírání bude dost,“ zamumlal, když mu jeden z jeho mazlíčků přistál na rameno. „Bude dost krve, že by se v ní utopil svět.“

Vrána souhlasně zakrákala, přesně tak, jak měla. Jeho zvířata se v posledních týdnech nakrmila opravdu dobře. Smrti z bitvy o

Ashton stále ještě plnily jeho zásobárny moci. Současně umírali další lidé po celém území zabraném Novou armádou.

„Dnes toho bude víc,“ pronesl s krutým úsměvem, když viděl, jak se na pobřeží shromažďují vojáci i rádoby vojáci, kteří se chystali bránit svůj domov.

Zaduněla děla. Zvuk prvních výstřelů se nesl nad vodou, vzduchem zněla jejich ozvěna. Brzy bude všude kolem tolik kouře, že pouze Pán vran uvidí, co se kde děje – díky svým ptákům. Jeho muži budou muset brzy slepě důvěřovat jeho rozkazům.

„Řekni třetí kumpanii, aby se roztáhla do šířky,“ řekl jednomu ze svých pobočníků. „Zabráníme tak případnému ústupu dál po pobřeží.“

„Ano, můj pane,“ odpověděl mladík.

„Připravte jeden člun i pro mě.“

„Ano, můj pane.“

„A připomeň mužům mé rozkazy: kdokoli bude vzdorovat, musí být bez milosti zabit.“

„Ano, můj pane,“ přikyvoval pobočník.

Jako kdyby to kapitánům Pána vran bylo nutné připomínat. Dávno dobře znali jeho pravidla i jeho přání. Pán vran seděl na palubě své vlajkové lodi a sledoval, jak dělové koule zasahují lidi na pobřeží, jak obránci umírají pod palbou kulí z mušket. Nakonec se rozhodl, že už nastal správný čas a vyrazil ke svému člunu, který právě spouštěli na vodu. Kontroloval přitom své zbraně.

„Veslujte,“ nařídil mužům ve člunu. Ti se okamžitě zapřeli do vesel a poháněli člun k pobřeží, společně se zbytkem sil Pána vran.

Kvůli varování od svých ptáků pozvedl ruku. Muži přestali veslovat a do vody před člunem dopadla koule ze starého děla na pobřeží.

„Pokračujte.“

Člun prořezával vlny a i přes neskutečnou sílu Nové armády se k němu vrhlo několik obránců a zaútočili na něj. Pán vran jim s připravenými meči vyšel vstříc.

Bodl do hrudi prvního, pak udělal krok stranou, aby se vyhnul útoku dalšího muže. Odrazil výpad a sekl třetího s nedbalou elegancí získanou dlouhou praxí. Bylo od nich neskutečně hloupé doufat, že by se mohli vyrovnat někomu, jako je on. Vyrovnat se mu v poslední době mohli jen dva lidé a jak Kate Danse tak i její nechutný bratr za to zaplatí, až přijde čas.

Situace zatím připomínala spíš jatka než boj. Pánovi vran se to ale líbilo. Sekal a bodal, každým výpadem zabíjel další a další nepřátele. Když si všiml mladé ženy, která se snažila utéct, tasil pistoli a střílel ji do zad. Pak se zase věnoval nepřátelům kolem.

„Prosím,“ vyhrkl muž a hodil mu k nohám svůj meč. Vzdával se. Pán vran ho vykuchal a pokračoval k dalšímu.

Jatka byla stejně nevyhnutelná jako totální. Banda špatně vyzbrojených lidí nemohla doufat, že se zvládne vyrovnat tolika nepřátelům. Všechno to skončilo tak rychle, až bylo téměř nepochopitelné, o co se vlastně svým marným odporem snažili.

Nejspíš udělat něco čestného nebo nějaký podobný nesmysl.

„Aha,“ pronesl tiše Pán vran, když se zadíval očima jedno ho svých ptáků a spatřil skupinu lidí prchajících k horám na jihu. Vrátil se do vlastního těla a zadíval se na nejbližšího kapitána. „Skupina vesničanů prchá po stezce vedoucí na jih. Vezmi své muže a pobij je všechny, prosím.“

„Ano, můj pane,“ odpověděl muž. Pokud ho vraždění nevinných nějak trápilo, nedával to najevo. Na druhou stranu, pokud by něco takového najevo dal, Pán vran by ho za to už dávno zabil.

Sám teď stál uprostřed bitevního pole a poslouchal ticho, které přinášela jediné smrt. Poslouchal vrány, které právě přistávaly, aby se daly do práce a cítil moc, která do něj skrz ně proudila. Bylo to jen ubohé sousto v porovnání s bitvami, kterých se zúčastnil kdysi, ale věděl, že tohle je jen začátek.

Přenesl svoji mysl do jednoho ze svých stvoření a nechal ho promluvit svým hlasem.

„Tohle město je teď mé,“ pronesl, „vzdejte se, nebo zemřete. Teď nejste nic. Jste otroci a míň než otroci. Poslechněte a na nějaký čas odložíte chvíli, kdy se stanete potravou pro vrány. Neposlechněte a zemřete.“

Vyslal ptáky vysoko do vzduchu a pozoroval území, které právě získal. Viděl, jak se obzor táhne do daleka a vnímal příslib dalších území za ním, dalších smrtí, ze kterých budou čerpat sílu jeho mazlíčci.

Pán vran normálně nemíval vize. Jeho vrány mu přinejlepším

poskytovaly dost informací k tomu, aby mohl hádat, co se stane. Nebyl ženou z fontány, aby tahal za nitky osudu. A dokonce ani ona nedokázala předvídat svoji smrt. Přesto teď ale jednu vizi měl, přiletěla k němu na křídlech jeho vran.

Viděl dítě v matčině náruči. Okamžitě poznal nově korunovanou královnu. Cítil nebezpečí, které mu od dítěte hrozí. Víc než nebezpečí. Smrt, kterou od sebe tak dlouho odháněl, se skrývala ve stínu právě toho dítěte. Dítě se k němu natáhlo a Pán vran o krok ustoupil. Vrátil se zase k sobě. Vize pominula.

Stál na náměstí městečka, které právě dobil a potřásl hlavou.

„Je všechno v pořádku, můj pane?“ zeptal se pobočník.

„Ano,“ odpověděl Pán vran. Kdyby totiž před někým projevil slabost, musel by toho člověka zabít. Pokud by si lidé všimli jakéhokoli náznaku strachu v jeho chování, museli by všichni zemřít. Ano, to byl nápad...

„Rozmyslel jsem si to,“ řekl. „Pro sebe dobijeme až to další město. Tohle srovnejte se zemí. Zabijte všechny. Muže, ženy, i... děti v jejich náručích. Ať nezůstane kámen na kameni.“

Pobočník neodporoval o nic víc než kapitán, který měl zmasakrovat uprchlíky.

„Tvůj rozkaz bude vykonán, můj pane,“ slíbil.

Pán vran nepochyboval o tom, že se tak skutečně stane. On něco nařídil a lidé pak umírali. Pokud mu mělo hrozit nebezpečí od nějakého dítěte... no, pak to dítě musí taky zemřít – i se svojí matkou.

Kapitola třetí

Emeline stála uprostřed Kamenova a snažila se zvládat frustraci, kterou cítila, když se rozhlédla po jeho obyvatelích rozestavěných kolem kamenného kruhu. Cora s Aidanem stáli po jejím boku, což jí sice poskytovalo určitou oporu, ale vzhledem k tomu, že všichni ostatní byli proti nim, nestačilo to.

„Poslala nás Sophia, máme vás přesvědčit, abyste se vrátili do Ashtonu,“ pronesla Emeline a soustředila se přitom na místo, kde stála Asha s Vincentem. Kolikrát už to tu spolu řešili? Tak dlouho trvalo, než se vůbec dostali k tomu, aby vše řešili tady v kruhu. „Nebylo nutné, abyste se po bitvě vraceli do Kamenova. Sophia buduje království, ve kterém bude náš lid svobodný a nebude se mít čeho bát.“

„Vždycky se najde něco, čeho se bát, dokud žijí ti, kdo nás nenávidí,“ opáčila Asha. „Mohla nařídit, aby byly uzavřeny kostely Maskované bohyně. Mohla ty řezníky nechat popravít za jejich zločiny.“

„Tím by ale znovu rozpoutala občanskou válku,“ odpověděla Cora stojící vedle Emeline.

„Raději válku, než žít vedle těch, kdo nás nenávidí,“ pronesla Asha. „Vedle těch, kdo proti nám spáchali takové zločiny, které nelze odpustit.“

Vincent mluvil rozumněji, ale stejně jim moc nepomohl. „Tohle je místo, kde jsme vytvořili komunitu, Emeline. Tohle je

místo, kde jsme si jistí, že jsme v bezpečí. Nepochybuji o tom, že má Sophia šlechetné záměry, ale to není totéž, jako být skutečně schopná něco změnit.“

Emeline měla co dělat, aby se na ně nerozkřičela. Chovali se tak hloupě. Coře to muselo být jasné, protože jí položila ruku na rameno.

„Bude to dobré,“ zašeptala. „Nakonec jim to dojde.“

„Nevím, co by nám mělo dojít,“ štěkla Asha z druhé strany kamenného kruhu. „Došlo ke zradě našeho lidu. V bezpečí jsme tady, ne venku ve světě.“

Emeline po ní střelila zuřivým pohledem. Asha nemohla slyšet Cořin šepot, na to byla moc daleko. Znamenalo to, že musela číst Cořiny myšlenky. To bylo velice neslušné, v tuhle chvíli dokonce nebezpečné, zvláště když zrovna Asha naučila Emeline, jak z někoho vytáhnout vzpomínky.

„Lidé mohou svobodně přicházet a odcházet,“ pronesl Vincent. „Pokud Sophia skutečně vytvoří království, kde budou naši lidé svobodní, určitě tam odejdou sami od sebe. Nebude třeba vyslanců.“

„A jak to bude do té doby?“ odpověděla Emeline. „Jak to bude vypadat, když se lidé s nadáním budou skrývat, jako by se styděli? Bude to vypadat, jako že z naší strany nic nehrozí, nebo si budou ostatní myslet, že tajně něco chystáme? Chcete, aby staré pověry znovu ožily?“

Nejtěžší na práci s davem kolem bylo, že Emeline vůbec netušila, jak na něj její slova působí. S jakýmkoli jiným davem

by prostě použila své nadání a přečetla si jejich myšlenky, vytušila by, jak ji vnímají. Tady spolu ale lidé komunikovali myšlenkami dobře skrytými a přesně mířenými tak, aby k nim ona neměla přístup.

„Možná máte pravdu,“ pronesl Vincent.

„To nemají,“ ozvala se Asha. „To kvůli nim jsme byli v poslední době v ohrožení. Prozradili, že se tu skrýváme.“

„Nikomu jsme to neřekli,“ bránila se Cora.

Asha si odfrkla. „Jakoby ti to nemohli vyčíst z myšlenek. Kdyby vás neposlala královna, sebrala bych ti všechny vzpomínky na Kamenov.“

„Ne,“ pronesl Aidan a položil ruku Coře na rameno. „To bys neudělala.“

Vincent vstal a už jen svojí majestátní postavou všechny ostatní poněkud zklidnil. „To by stačilo. Asho, naše nová obranná opatření nás ochrání víc než dostatečně, i kdyby nás někdo našel. A pokud jde o to ostatní... navrhuji vidění.“

„Vidění?“ zeptala se Emeline.

Vincent gestem objal dav kolem. „Spojíme naše myslí a uvidíme, co by vzešlo z kterého rozhodnutí. Není to dokonalé, ale pomůže nám to s rozhodováním, co udělat.“

Představa spojení myslí s tolika ostatními lidmi Emeline znepokojovala, ale pokud tím získá možnost je přesvědčit, nehodlala se tomu bránit.

„Tak dobrá,“ řekla. „Jak to uděláme?“

Prostě se napoj na myslí ostatních, pronesl Vincent. Už čekají.

Emeline použila své nadání a cítila myslí lidí kolem kruhu. Opravdu na ni čekali. Jejich myslí byly otevřené způsobem, jakým to Emeline dřív nezažila. Nadechla se a připojila se.

Byla sama sebou a nebyla sama sebou. Současně byla ve vlastních myšlenkách, ale i v mraku dalších. Díky jim všem tu bylo víc moci, než by kdy mohla mít jediná osoba. Ta moc se postupně zaostřovala a Emeline cítila Vincentovu pomocnou ruku, která ji vedla. Ten muž měl očividně dlouhou praxi.

Soustřed' se na budoucnost, poslal jí. Na vizi toho, co se stane, když—

Dál se nedostal, protože v tu chvíli se všech zmocnila vize. Měla sílu lesního požáru.

V té vizi opravdu plápolal požár. Hořely střechy ashtonských budov. Oheň pohlcoval a ničil vše kolem. Vojáci v okrových uniformách pochodovali ulicemi a zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku. Emeline slyšela ženský křik vycházející z budov, viděla muže pobité na ulicích. Vize je nesla ulicemi, takže ani neměli čas si vše pořádně prohlédnout. Mířili k paláci.

Emeline pohled na zkázu Ashtonu téměř fyzicky bolel. Byl to děsivý masakr. Z nějakého podivného důvodu ji ale bolela i ztráta míst, na kterých vyrůstala. Viděla hořet bárky na řece a vzpomněla si přitom na tu, ve které se snažila prchnout z města. Pohled na tržiště plné mrtvol místo stánků, jí lámal srdce.

Dorazili k paláci a tam už na ně čekal Pán vran. Nebylo pochyb, že jde o něj. Stál tam ve svém staromódním dlouhém kabátě a kroužili kolem něj jeho ptáci. Dokonce i pouhá jeho

vize způsobila, že se Emeline zachvěla. Nedokázala od něj ale odtrhnout pohled. Sledovala ho, jak prochází palácem a zabíjí s takovou lehkostí, až se zdálo, že to vše dělá jen tak mimochodem.

Obraz se změnil a muž teď stál na balkóně. V rukou držel dítě. Emeline podvědomě vytušila, že jde o Sophiino dítě. Vycházela z něj záře, která připomínala Sophiiny myšlenky a Emeline by po dítěti nejraději sáhla a ochránila ho.

Nemohla ale nic dělat, mohla jen sledovat, jak Pán vran dítě zvedá nad hlavu. Jak se k němu snášejí vrány, aby se na něm nasytily...

Emeline při návratu do vlastního těla zalapala po dechu. Srdce jí divoce bušilo. Viděla lidi kolem kruhu, rozhlíželi se a někteří vypadali ohromeně, jiní šokovaně. Věděla, že viděli totéž, co ona sama. Hlavně o to přeci šlo.

„Musíme jim pomoci,“ pronesla Emeline, jakmile trochu popadla dech.

„Co?“ zeptala se Cora. „Co se děje?“

„Pán vran se chystá vypálit Ashton,“ pronesla Emeline. „Chystá se zabít Sophiino dítě. Viděli jsme to ve vizi.“

Cora se okamžitě zatvářila odhodlaně. „Tak to ho musíme zastavit.“ Emeline viděla, jak se rozhlíží po lidech kolem kruhu. „Musíme ho zastavit.“

„Chceš, aby kvůli tobě umírali naši lidé?“ obořila se na ni Asha z druhé strany kruhu. „Nepadlo nás už dost kvůli trůnu tvé kamarádky?“

„O tomhle muži už jsem slyšel,“ pronesl Vincent. „Jít proti

němu by bylo nebezpečné. Žádáte příliš.“

„Žádáme příliš, když chceme zachránit dítě?“ obořila se na něj Emeline. Překvapilo ji, že mluví zvýšeným hlasem.

„Není to naše dítě,“ pronesla Asha.

Kruh kolem bzučel myšlenkami. To Emeline rozčílilo ještě víc, připomnělo jí to, kolik moci se v Kamenově skrývá.

„Není vaše?“ odporovala. „Bude z ní dědička trůnu. Pokud někdy chcete, abyste se v tomhle království nemuseli skrývat, pak je její osud vaší zodpovědností, stejně jako ostatních lidí v království.“

Vincent zavrtěl hlavou. „Co chceš, abychom udělali? Nemůžeme v Ashtonu bojovat s celou Novou armádou.“

„Tak vezměte to dítě sem,“ odpověděla Emeline. „Vezměte sem všechny. Ashton možná padne, ale tohle je bezpečné místo. Vybuodovali jste ho tak. Sami jste říkali, že máte novou obranu.“

„Obranu pro nás,“ odporovala Asha. „Stěny moci, které vyžadují ohromné úsilí pro své udržení. Máme sem přivést všechny z Ashtonu a nechat se využívat, když oni sami k obraně nepřispějí? Máme sem přivést lidi, kteří nás nenáviděli?“

Pak promluvila Cora. „Když jsem sem přišla, bylo mi řečeno, že je Kamenov bezpečným útočištěm pro všechny, kdo ho potřebují. Nejen pro ty, kdo vládnu magií. Byla to lež?“

Po jejích slovech následovalo ticho a Emeline tušila, jaká bude odpověď ještě dřív, než ji Vincent pronesl.

„Přinutili jste nás bojovat v jednom boji,“ řekl. „Dobrovolně do dalšího nepůjdeme. Počkáme, až se všechno přežene, a

povstaneme z popela. Nemůžeme vám pomoci.“

„Nechcete,“ opravila ho Emeline. „Pokud to neuděláte vy, budu muset já.“

„My,“ pronesla Cora.

Emeline přikývla. „Když nepomůžete, půjdeme do Ashtonu. Postaráme se o bezpečí Sophiina dítěte.“

„Zemřete,“ pronesla Asha. „Myslíte, že můžete jít proti té armádě?“

Emeline pokrčila rameny. „Myslíš, že mi na tom záleží?“

„To je šílené,“ zavrtěla hlavou Asha. „Měli bychom vás tu zadržet kvůli vašemu vlastnímu bezpečí.“

Emeline přivřela oči. „Myslíš, že to dokážeš?“

Aniž by čekala na odpověď, vykročila ven z kruhu. Nemělo smysl se dál vybavovat. Každý okamžik, který strávili čekáním, byl dalším okamžikem, kdy se k Sophiinu dítěti blížilo nebezpečí.

Museli se dostat do Ashtonu.

Kapitola čtvrtá

Sophii se nepodařilo přesvědčit ostatní, aby nepořádali opulentní svatební hostinu. Předpokládala, že něco podobného by pravděpodobně uspořádali dřívější vládcové a ona se tomu chtěla vyhnout. Když se ale rozhlédla po trávníku kolem, byla ráda, že se hostinu nepodařilo odvolat. Pohled na tolik šťastných a bavících se lidí jí dokonale zlepšoval náladu.

„Je tu spousta lidí, kteří nám chtějí pogratulovat,“ pronesl Sebastian a objal ji.

„Je jim jasné, že poznám, jestli to myslí vážně, že?“ odpověděla Sophia. Promnula si záda v kříži. Cítila tam silnou bolest, která ji nutila se posadit. Jenže ona si chtěla alespoň chvíli zatančit se Sebastianem.

„Myslí to vážně,“ ujistil ji Sebastian. Pokynul k místu, kde postávalo a tančilo několik dvorních dam. „Mají z tebe radost. Myslím, že se jim líbí žít u dvora, kde nemusí pořád něco předstírat.“

„Mají radost z nás,“ opravila ho Sophia. Vzala ho za ruku a vedla ho směrem k části trávníku, která sloužila jako taneční parket. Nechala Sebastiana, aby ji objal v tanečním postoji a hudebníci po straně si toho všimli a trochu kvůli ní zvolnili taneční tempo.

Ostatní páry vířily kolem, mnohem víc než teď zvládala Sophia. Bolest ze zad se šířila do břicha a ona si v tu chvíli

řekla, že by asi měla přestat tančit. Dvě křesla, dva trůny, byly postavené po straně trávníku – čekaly na ni a na Sebastiana. Sophia byla ráda, že se může posadit. Okamžitě k ní přiběhla Sienne a stočila se jí u nohou.

„Připomíná mi to bál, na kterém jsme se poznali poprvé,“ řekla.

„Je tu pár rozdílů,“ přikývl Sebastian. „Třeba méně masek.“

„Takhle se mi to líbí víc,“ řekla Sophia. „Lidé by neměli mít pocit, že by měli skrývat to, jací jsou, aby se mohli bavit.“

Byly tu i další rozdíly. Mezi šlechtou se pohybovali obyčejní obyvatelé města. Stranou postával hlouček obchodníků, tkalcova dcera tančila s vojákem. Byli to lidé, kteří byli kdysi otroky, ale teď se mohli přidat k oslavám. Nemuseli tu obsluhovat. Několik dívek, které si Sophia pamatovala z Domu nechtěných, stálo opodál a všechny vypadaly šťastnější, než je kdy Sophia viděla.

„Veličenstva,“ pronesl muž, který k nim přistoupil a hluboce se uklonil. Jeho rudé a zlatem vyšíváné šaty jakoby zářily proti jeho tmavé kůži. Oči měl naopak podivně bledé. „Jsem Nejvyšší obchodník N'ka z morgasského království. Jeho slavné veličenstvo posílá pozdravy k příležitosti vaší svatby a posílá mě sem, abychom prodiskutovali možnost obchodu s vaším královstvím.“

„O tom si rádi promluvíme,“ pronesla Sophia. Obchodník začal něco vysvětlovat a z pohledu do jeho myšlenek Sophia poznala, že se chystá vše probrat přímo na místě. „Ale raději až po mém svatebním dni, ano?“

„Samozřejmě, veličenstvo. Nějakou dobu se v Ashtonu ještě zdržím.“

„Prozatím si užij oslavu,“ navrhla mu Sophia.

Obchodník se hluboce uklonil a ztratil se v davu. Jeho rozhovor ale jakoby dal pokyn ostatním a k trůnům se teď blížil tucet dalších lidí. Od šlechticů hledajících radu, přes obchodníky, kteří se chystali nabízet zboží, až po obyčejné lidi, kteří měli různé starosti. Sophia všem řekla totéž, co obchodníkovi a doufala, že to zatím bude stačit. Chtěla, aby si všichni užili zbytek večera.

Jediný člověk na hostině vypadal, že si ji moc neužívá. Byl to Lucas. Stál v koutě, v ruce pohár vína, obklopovala ho skupina krásných mladých šlechticů, ale on se neusmíval.

Je vše v pořádku? poslala k němu Sophia myšlenku.

Lucas se usmál jejím směrem a pak rozpřáhl ruce. Mám radost z tebe a Kate, ale zdá se, že všechny ženy tady to berou jako informaci, že pokud jde o svatby, jsem teď na řadě já. A ideálně právě s ní.

No, nikdy nevíš, odpověděla Sophia, možná, že jedna z nich se ukáže jako dokonalá partie.

Možná, poslal jí Lucas, i když nevypadal vůbec přesvědčeně.

Neboj se, už brzy budeme hledat naše rodiče, budeme putovat po nebezpečných krajích a tak se nebudeš muset potýkat s nebezpečnými královskými oslavami, ujistila ho Sophia.

Lucas místo odpovědi natáhl ruku k jedné z žen poblíž, něco jí řekl a společně pak vyšli na taneční parket. Samozřejmě

se choval dokonale uhlazeně. Tančil s ladností, která zřejmě pocházela z dlouhých let tréninku. Správce Ko, muž, který Lucase vychoval, očividně dohlédl i na tento detail výchovy.

Kate s Willem také tančili, i když ti dva vypadali tak zaujatí sami sebou, že snad ani nevnímali hudbu. Pravděpodobně nepomáhalo ani to, že Sophiině sestře šel lépe pohyb po bojišti než po parketu. Sophia současně pochybovala, že Will měl možnost naučit se formálně tančit. Přesto ale vypadali oba naprosto spokojeně. Objímali se, šeptali si a občas se políbili. Sophii vůbec nepřekvapilo, když si všimla, že se ti dva vytratili směrem k paláci. Provedli to ve chvíli, kdy se nikdo nedíval a byli tak nenápadní, že si jich nejspíš nevšiml nikdo další.

Částečně by si přála, aby se Sebastianem mohla udělat totéž – přeci jen to byla jejich svatební noc. Problémem bylo, že nová velitelka armády se možná mohla vyhnout pozornosti ostatních, Sophia předpokládala, že kdyby z oslavy odešla královna s králem, nejspíš by si toho lidé všimli. Nejlepší, co mohla dělat, bylo vychutnat si současný okamžik a to, že sem všichni přišli, aby jí a Sebastianovi popřáli to nejlepší.

Sophia vstala a zamířila k jednomu ze stolů, na kterém byly vyrovnané ohromné talíře plné jídel. Tolik jídla by nasýtilo stovky osob. Začala se probírat koroptvemi, pečenými kanci, cukrovanými datlemi a dalšími lahůdkami, které by si jako dítě v Domě nechtěných ani nedokázala představit.

„Víš, že ti jídlo mohli přinést sloužící?“ zeptal se Sebastian s úsměvem, který Sophii prozradil, že ví, co mu na to odpoví.

„Přijde mi zvláštní poroučet lidem, aby dělali věci, které zvládnou udělat sama,“ pronesla.

„Řekl bych, že jako královna si na to budeš muset zvyknout,“ prohlásil Sebastian, „i když si myslím, že je dobře, že taková nejsi. Možná by všem bylo líp, kdyby si uvědomili, jaké to je, když jim někdo rozkazuje a že je lepší ostatním neporoučet.“

„Možná,“ souhlasila Sophia. Viděla, že je teď ostatní sledují a rychlým pohledem do myšlenek několika lidí zjistila, že očekávají její proslov. Něco takového neplánovala, ale nechtěla je zklamat.

„Přátelé,“ řekla a chopila se sklenky chlazené jablečné šťávy. „Děkuji, že jste přišli na tuto oslavu. Jsem ráda, že vidím tolik lidí, které mám ráda já i Sebastian a tolik dalších lidí, které snad jednoho dne budu mít to štěstí poznat. Dnešek by bez vás nebyl možný. Bez přátel, bez pomoci, bychom se Sebastianem nejspíš byli zabiti už před mnoha týdny. Neměli bychom jeden druhého, ani toto království. Neměli bychom šanci všechno zlepšit. Připíjím vám všem.“

Pozvedla sklenku na znamení připitku a ostatní ji rychle napodobili. Náhle se otočila a políbila Sebastiana. Vysloužila si tím jásot celé zahrady. Sophia se rozhodla, že se odsud neodplíží jako Kate s Willem. Kdyby oznámili, že odcházejí, lidé by je nejspíš odnesli do jejich komnat. Možná by to měla zkusit. Možná—

Náhle ucítila křeč někde hluboko uvnitř. Její svaly se stáhly tak silně, že se málem zlomila v pase. Zasténala bolestí a měla

problém se nadechnout.

„Sophie?“ zeptal se Sebastian. „Co se děje? Jsi v pořádku?“

Sophia nedokázala odpovědět. Měla co dělat, aby se udržela na nohou. Další stah ji zasáhl tak prudce, až bolestivě vykřikla. Dav kolem ustaraně zahučel, někteří lidé se tvářili vyděšeně. Hudba přestala hrát.

„Někdo ji otrávil?“

„Je nemocná?“

„To je ale hloupost, jasně jde o...“

Sophia ucítila vlhkost stékající jí po nohou. Praskla jí voda. Po tak dlouhém čekání se náhle vše dělo až příliš rychle.

„Myslím... myslím, že dítě je na cestě,“ řekla.

Kapitola pátá

Endi, vévoda Ishjemme, poslouchal skřípot velkých soch, které jeho muži táhli na pobřeží. Ten skřípot naprosto nesnášel, ale vychutnával si to, co předznamenával. Svobodu Ishjemme. Svobodu jeho lidí. Dnešek bude symbolický, lidé na něj nikdy nezapomenou.

„Sochy Dansů jsme měli zničit už dávno,“ řekl bratrovi.

Oli přikývl. „Když to říkáš, Endi.“

Endi si v jeho hlase všiml náznaku nejistoty. Poplácal bratra po rameni a cítil, jak se Oli zachvěl. „Nesouhlasíš se mnou, bratříčku? No tak, řekni mi pravdu. Nejsem monstrum, které chce, aby lidé bezmyšlenkovitě přikyvovali.“

„No...“ začal Oli.

„Ale vážně, Oli,“ přerušil ho Endi. „Neměl by ses mě bát. Jsi moje rodina.“

„Ty sochy jsou součástí naší historie,“ pronesl Oli.

V tu chvíli to Endi pochopil. Mělo mu být jasné, že jeho knihomolský bratr bude nenávidět ničení čehokoli, co mělo vazbu k minulosti. Ale tohle byla minulost a Endi se hodlal postarat, aby to minulostí zůstalo.

„Ovládali náš domov až příliš dlouho,“ pronesl Endi. „Dokud budou jejich pomníky stát mezi našimi skutečnými hrdiny u fjordů, bude to známka toho, že sem můžou kdykoli přijít a vládnout nám. Chápeš to, Oli?“

Oli přikývl. „Chápu.“

„Dobře,“ pronesl Endi a pokynul svým mužům, aby se sekerami a palicemi pustili do práce. Rozbíjeli sochy a z těch se stávaly pouhé kusy kamenů, které se hodily maximálně tak na stavbu. Vychutnával si pohled na rozbíjení těla lorda Alfréda a lady Christiny. Byla to připomínka, že Ishjemme už nepatří jejich dětem.

„Všechno se změní, Oli,“ pronesl Endi. „Změní se to k lepšímu. Budeme mít domy pro všechny, kdo je potřebují. Budeme v bezpečí před královstvím, obchod se zlepší... jak to jde s mým plánem na průplav?“

Byl to smělý plán, chtěl propojit ishjemmské fjordy, ale vzhledem k tomu, kolik hor bylo ve vnitrozemí poloostrova, nebylo to nic lehkého. Pokud by ale vše vyšlo, bylo by Ishjemme bohaté jako každý obchodní stát. Také to znamenalo, že má jeho bratr na práci něco užitečného. Sledoval postup příprav a staral se o to, aby byly použity správné mapy.

„Jde to ztuha,“ odpověděl Oli. „Kopání skrz hory a stavba stavidel si žádá spoustu lidí.“

„A spoustu času,“ pronesl Endi, „ale zvládneme to. Musíme.“

Dokážou tak světu, jaké může Ishjemme být. Ukáže to jeho rodině, jak moc je původní tradice svazovaly. S podobným projektem, vybudovaným v jeho jméně, uznají určitě i jeho bratři a sestry, že je právoplatným dědicem jejich otce.

„Už teď jsme museli přeplánovat několik částí,“ pokračoval Oli. „V cestě stojí farmy a lidé se nechtějí vzdát svých domovů.“

„Nabídl jsi jim peníze?“ zeptal se Endi.

Oli přikývl. „Jak jsi chtěl. Někteří odešli, ale jsou tam i lidé, kteří na místě žili celé generace.“

„Pokrok je nezbytný,“ pronesl Endi do bušení palic. „Ale neboj se. Tohle už brzy vyřeším.“

Prošli kolem lidí pracujících na lodích. Endi věděl o všech lodích vplouvajících do přístavu. Strávil dost času spoluprací se špehy a zabijáky, aby věděl, jak snadno dokážou proklouznout do města. Sledoval muže, jak vyrábějí nové lodě, které měly nahradit ty v zámoří. Ishjemme muselo mít flotilu.

„Endi, můžu se tě na něco zeptat?“ zkusil to Oli.

„Samozřejmě, že můžeš, bratříčku,“ pronesl Endi. „I když ten chytřejší jsi tu ty. Předpokládám, že není moc věcí, na které by ses mě mohl zeptat a přitom jsi nevyčetl odpověď v knihách.“

Endi popravdě předpokládal, že toho ví spoustu, co jeho bratr ne. Většinou o různých tajemstvích, která lidé skrývali nebo o tom, co chystali vůči druhým. V takovém světě on žil.

„Jde o Riku,“ řekl Oli.

„Aha,“ odpověděl Endi a naklonil hlavu ke straně.

„Kdy ji pustíš z jejích komnat, Endi?“ zeptal se Oli. „Je tam zavřená už týdny.“

Endi smutně přikývl. Jeho nejmladší sestra se ukázala překvapivě vzdorovitou. „Co bys chtěl, abych udělal? Nemůžu ji pustit ven, když se chová rebelantsky. Nejlepší, co můžu udělat je, nechat ji v jejích komnatách, v pohodlí a s dobrým jídlem. A s její harfou. Kdyby lidé viděli, že nesouhlasí s tím, co dělám,

působili bychom slabě, Oli.“

„I tak,“ pronesl Oli, „není tam už dost dlouho?“

„Tohle není jako poslat ji spát bez večeře, protože ukradla panenku Frize,“ pronesl Endi a zakřenil se při představě, že by si Friga někdy hrála s panenkami. „Nemůžu ji pustit ven, dokud nedokáže, že jí můžu věřit. Dokud mi nebude přísahat věrnost, zůstane tam.“

„To může trvat dost dlouho,“ pronesl Oli.

„Já vím,“ odpověděl Endi a smutně si povzdechl. Nelíbilo se mu zamykat sestru, ale co mu zbývalo?

Přistoupil k nim voják a uklonil se. „Vězni, které jsi přikázal přivést, jsou zde, můj pane.“

„Dobře,“ pronesl Endi. Zadíval se na bratra. „Zdá se, že máme řešení problému s průplavem. Pojď, Oli.“

Vedl ho zpátky k místu, kde předtím jeho muži ničili sochy. Ty teď ležely na zemi, rozbité na kusy. Mezi troskami stál možná tucet mužů a žen se spoutanýma rukama.

„Bylo mi řečeno, že vlastníte farmy, které stojí v cestě našemu novému průplavu,“ pronesl Endi. „A že jste odmítli prodat svůj majetek, i když jsem se snažil být štedrý.“

„Je to naše živobytí!“ ozval se muž.

„Tady ale jde o prosperitu celého Ishjemme,“ štěkl na něj Endi. „Prospěch bude mít každá rodina, včetně té tvojí. Chci vám znovu nabídnout peníze. Nechápete, že nemáte na vybranou?“

„Muž v Ishjemme se může vždy svobodně rozhodnout,“ křikl na něj jiný farmář.

„Ano, ale takové rozhodnutí má své následky,“ pronesl Endi. „Dám vám poslední šanci. Jako váš vévoda vám nařizuji, abyste se vzdali svých majetků.“

„Je to naše země!“ zařval první muž.

Endi si povzdechl. „Pamatujte, že jste měli na vybranou. Odmítnutí poslušnosti vašemu vévodovi znamená zradu. Muži, popravte zrádce.“

Jeho muži vykročili a v rukou svírali stejné sekery a palice, kterými ničili sochy. Jejich nástroje drtily maso stejně snadno jako kámen. Sochy možná nekřičely, neškemraly, ani nevydávaly vlhké bublavé zvuky, ale praštění kostí bylo skoro stejné jako praštění kamene. Endi se podíval na bratra a nepřekvapilo ho, když viděl, jak zbledl. Jeho bratr nebyl tak silný jako on sám.

„Vím, že je to těžké, Oli,“ pronesl a někde za ním se ozvaly další výkřiky, „ale musíme dělat, co je nutné, pokud máme udržet Ishjemme silné. Pokud nevykonáme krutosti, které jsou nezbytné, přijdou jiní a udělají s námi něco horšího.“

„Když... když to říkáš, bratře.“

Endi vzal bratra za ramena. „Tohle alespoň znamená, že máme volnou cestu a můžeme pokračovat s průplavem. Nepletu se, když řeknu, že pozemky zrádců propadají, že ne?“

„Myslím... myslím, že na to jsou precedenty,“ pronesl Oli. Endi slyšel, jak se mu chvěje hlas.

„Najdi mi je,“ požádal ho Endi.

„A co s rodinami těch lidí?“ zeptal se Oli. „Někteří budou mít děti, jiní prarodiče.“

„Udělej s nimi, co uznáš za vhodné. Postarej se o ně,“ řekl Endi. „Hlavně aby nestáli v cestě práci, kterou je nutné vykonat.“

„Postarám,“ řekl Oli. Na okamžik vypadal zamyšleně. „Já... já hned pošlu zprávy pracovním četám.“

„To udělej,“ řekl Endi.

Sledoval bratra uhánějícího pryč a věděl, že Oli ve skutečnosti nechápe, proč je tohle všechno nutné. Takový byl luxus vědomí, že nikdy nebude mít moc. Rika ho měla taky. Oba dva byli nejspíš jediní z jeho sourozenců, kteří nikdy nechtěli být válečníky, nikdy se nemuseli vypořádat s drsnou realitou světa. Jedním z důvodů, proč Endi tohle vše provedl před Olim, bylo, že chtěl, aby jeho bratr viděl, co je někdy nutné udělat.

Bylo to pro jeho dobro. Bylo to pro dobro všech. Časem si to uvědomí a až k tomu dojde, poděkují mu. Dokonce i měkkosrdcatá Rika se mu pokloní a uzná, že všechno, co Endi udělal, bylo pro jejich dobro. A pokud šlo o ostatní, buď se s tím smíří, nebo...

Endi stál a ještě chvíli poslouchal zvuk dopadajících palic. Nakonec mu za to poděkují.

Kapitola šestá

Jan Skyddar musel být jediným člověkem v celém Ashtonu, který v den Sophiiny svatby neměl radost. Nutil se tak k úsměvu, aby jí a Sebastianovi nekazil náladu. Předstíral, že z nich má radost, i když měl pocit, že se mu bolestí rozskočí srdce.

A teď, když spolu zmizeli, aby mohla porodit dítě, její a Sebastianovo dítě, to bylo ještě horší.

„Zatančíš si se mnou?“ zeptala se jedna ze šlechtičen. Zdálo se, že oslava kolem dál pokračuje, hudba už zase hrála naplno. Z oslavy Sophiiny svatby se stala oslava narození budoucího následníka trůnu.

Šlechtična byla krásná, elegantně oblečená a ladně se pohybovala. Kdyby ji potkal před rokem, možná by Jan přijal její pozvání k tanci. Možná i pozvání ke všemu dalšímu, co naznačovala. Teď se k tomu ale nemohl přinutit. Při pohledu na ni nic necítil. Bylo to jako dívat se na svíčku, když se mohl dívat na slunce. Sophia teď byla jediná, na kom mu záleželo.

„Omlouvám se,“ řekl. Snažil se být laskavý a příjemný, snažil se být takový, jaký být měl. „Ale je tu... někdo, koho hluboce miluji.“

„Někdo čeká, až se vrátíš do Ishjemme?“ zeptala se šlechtična s laškovným úsměvem. „To ale znamená, že není tady.“

Natáhla se po Janovu dubletu. Jan ji okamžitě chytil za ruku – jemně, ale pevně.

„Jak jsem řekl,“ pronesl se smutným úsměvem, „velmi ji miluji. Nemyslím to jako urážku, ale nemám zájem.“

„Věrný muž,“ pronesla šlechtična, když se obrátila k odchodu. „Ať už je to kdokoli, doufám, že ví, jaké má štěstí.“

„Kéž by to bylo tak prosté,“ pronesl Jan a zavrtěl přitom hlavou.

Procházel se kolem a snažil se přitom nekazit ostatním náladu. To poslední, co by chtěl, bylo, aby se kvůli němu dnes někdo cítil smutně. A nejméně ze všech Sophia. To bylo to nejtěžší na tom, že ji miloval – nemohl se chovat sobecky, i když by měl. Měl by vůči Sebastianovi cítit žárlivost, měl by ho zuřivě nenávidět. Měl by se na Sophii zlobit za to, že si zvolila muže, který už ji jednou odvrhl.

Nějak to ale nedokázal. Na to Sophii moc miloval. Aby byla šťastná, chtěl víc než co jiného na světě.

„Je ti dobře, Jane?“ zeptal se ho Lucas. Pohyboval se způsobem, při kterém si Jan pomyslel, jak je rád, že s ním nikdy nemusel zkřížit meče. Jan si vždycky říkal, že je dobrý bojovník, ale Sophiini sourozenci byli na úplně jiné úrovni.

Možná bylo dobře, že je Janova mysl uzavřená a nikdo mu nemohl číst myšlenky, protože jinak by dost možná opravdu bojovali. Jan pochyboval, že by Lucas snesl vědomí, jak beznadějně je Jan zamilovaný do jeho sestry.

„O nic nejde,“ odpověděl Jan. „Možná se mě tu jen snaží ulovit až moc šlechtičen. Jdou po mně jako rybář po mečounovi.“

„Měl jsem ten stejný problém,“ pronesl Lucas. „Těžko se slaví,

když současně myslíš na něco jiného.“

Na krátký okamžik si Jan pomyslel, že Lucas prohlédl ochrannou bariéru kolem jeho mysli a viděl něco, co vidět neměl. Možná se mu ale pocity zračily v obličeji tak jasně, že nebylo nutné umět číst myšlenky.

„Mám radost, jak se sestrám daří,“ pronesl Lucas s úsměvem. „Jenže bych byl také rád, kdyby tu byli naši rodiče, aby to mohli vidět. A vím, že bych je teď mohl hledat. Možná jsem je mohl přivést, aby viděli Sophiinu svatbu a narození jejich vnoučete.“

„Někdy prostě musíme být silní a smířit se s tím, že se něco neděje tak, jak bychom si přáli,“ pokýval hlavou Jan. „Což znamená, že tu musíš být. Musíš dohlédnout na svoji neteř nebo synovce.“

„Neteř,“ prohlásil Lucas. „Vize tak trochu kazí zábavu u hádání. Ale máš pravdu, Jane. Počkám. Jsi dobrý člověk, bratranče.“

Sevřel Janovu paži.

„Díky,“ pronesl Jan, i když si nebyl jistý, jestli je to úplná pravda. Opravdu dobrý člověk by nedoufal, že třeba Sophia jednoho dne tohle všechno opustí a bude ho milovat stejně, jako on miluje ji.

„Každopádně,“ promluvil znovu Lucas, „jsem tě vyhledal, protože ti pták přinesl zprávu. Chlapec, který ji ve voliéře vyzvednul, je tamhle.“

Jan se zadíval na mladého muže. Stál u jednoho ze stolů a opatrně ujídal, jako by si nebyl jistý, jestli si to opravdu může

dovolit.

„Díky,“ přikývl Jan.

„Není zač, asi bych se měl vrátit k Sophii. Chci tam být, až moje neteř přijde na tenhle svět.“

Lucas odešel a nechal Jana, aby k poslíčkovi došel sám. Když se k němu Jan přiblížil, zatvářil se chlapec poněkud provinile. Napsal si do pusy zbytek koláčku a rychle žvýkal.

„Neboj se,“ uklidňoval ho Jan. „Oslava je pro všechny, včetně tebe. Jsou věci, které by měli slavit všichni.“

„Ano, pane,“ pronesl chlapec. Natáhl k Janovi ruku se vzkazem. „Tohle je pro tebe.“

Zpráva byla napsaná na těsně svinutém pergamenu. Jan ho rozvinul a četl.

Jane, Endi se zmocnil Ishjemme. Zabíjí lidi. Nechal uvěznit Riku. Musím dělat, co říká. Potřebujeme pomoc. Oli.

Jan ztuhnul. Nechtěl věřit tomu, co četl. Endi by něco takového nikdy neudělal. Nikdy by Ishjemme takhle nezradil. Oli by ale nelhal a Endi... no, toho vždycky bavilo plížit se ve stínech a to, jak se polovina jejich lodí obrátila uprostřed bitvy o Ashton, bylo podezřelé.

I tak se ale Jan nemohl smířit s myšlenkou, že by jeho bratr provedl převrat. Kdyby tuhle zprávu poslal kdokoli jiný, řekl by o něm Jan, že je lhář. Ale takhle... nevěděl, co dělat.

„Ostatním to říct nemůžu,“ zašeptal. Kdyby se to dozvěděli jeho sourozenci, hnali by se zpátky do Ishjemme, aby se ujistili, že je všechno v pořádku. Tím by ale Sophia přišla o podporu,

kterou tak zoufale potřebovala. Na druhou stranu ale nemohl ignorovat takovou zprávu.

Musel se vrátit domů.

Janovi se domů nechtělo. Chtěl být tady, tak blízko Sophii, jak jen to bylo možné. Chtěl tu být pro případ, že by se objevily nepokoje, pro případ, že by ho ona či jeho sourozenci potřebovali. Ashton se teprve vzpamatovával z konfliktů, které ho zničily a Jan měl pocit, že když teď odejde, opustí všechny a všechno. Měl pocit, že opustí Sophii.

„Sophia mě nepotřebuje,“ zavrtěl hlavou.

„Co jsi říkal, pane?“ zeptal se poslíček.

„Nic,“ odpověděl Jan. „Můžeš pro mě doručit jednu zprávu? Přetlumoč ji Sophii, až si ji bude moct vyslechnout. Předej jí tuhle zprávu a řekni jí, že jsem musel odejít, abych to vyřešil. Řekni jí...“ Nemohl říct nic z toho, co opravdu chtěl. „Řekni jí, že se brzy vrátím.“

„Ano, můj pane,“ přikývl poslíček.

Jan vyrazil směrem k přístavu. Ještě stále tam kotvily lodě z invazní flotily a když kapitánům řekne, že potřebuje pomoc, někteří ho jistě vyslyší. Nechtěl jich ale moc, nemohl vystát myšlenku, že by nechal Sophii bez ochrany. Potřeboval jich ale dost na to, aby mohl ukázat sílu a přesvědčit tak bratra, aby přestal.

Sophia ho teď nepotřebovala, ale zdálo se, že jeho mladší bratr a sestra ano. Jan neměl radost že opouští Ashton, ale musel udělat, co bylo nutné. Nemohl stát opodál, zatímco se Endi silou

zmocnil Ishjemme. Dopluje tam, zjistí, co se opravdu děje a vyřeší to. Možná, až s tím skončí, bude už vědět i to, co dělat ohledně ženy, kterou miluje.

Kapitola sedmá

Sophia ležela na posteli, na kterou ji poslala porodní bába. Kolem postávaly služky a mezi nimi i několik šlechticů. Popravdě tam bylo tolik lidí, až Sophia přemýšlela, jestli má královna vůbec nějaké soukromí. Poslala by je ven, kdyby na to ovšem měla dost sil. Neměla ani možnost požádat o to Sebastiana, protože porodní bába trvala na tom, že v místnosti nebudou žádní muži, dokonce ani králové.

„Vedeš si dobře,“ ujistila ji porodní bába, i když Sophia dobře viděla obavy, které se jí honily hlavou. Připravovala se na sto různých věcí, které se mohly pokazit. Bylo nemožné teď potlačovat moc, která se přes Sophii přelévала ve vlnách. Sophia měla pocit, že ty vlny přesně odpovídají bolesti z kontrakcí.

„Jsem tady,“ vykřikla Kate, když vběhla do místnosti. Rozhlédla se po lidech kolem.

Co jsou zač? poslala myšlenku Sophii.

Nechci je tu, podařilo se Sophii odpovědět. Prosím, Kate.

„Tak dobře,“ vykřikla Kate tónem, který by se hodil spíš na bojiště než do ložnice. „Všichni, kdo nejsou já nebo porodní bába, okamžitě ven! Ne, nehádej se. Tohle je porod, ne divadlo. Ven!“

Lidé se dali do pohybu zřejmě i proto, že přitom měla ruku položenou na jílci meče. Neuběhla ani minuta a místnost už byla prázdná – s výjimkou jich tří.

„Lepší?“ zeptala se Kate a vzala Sophii za ruku.

„Děkuji,“ odpověděla Sophia a pak vykřikla, když se přes ni přelila nová vlna bolesti.

„Tamhle v míse jsou kozlíkové listy,“ pronesla porodní bába. „Pomůžou od bolesti. Vzhledem k tomu, že ses právě zbavila všech služebných, předpokládám, že se nabízíš jako dobrovolnice, výsosti.“

„Sophia je nebude potřebovat,“ řekla Kate.

Sophia rozhodně měla pocit, že je potřebuje. Pak ale pochopila, jak to sestra myslela. Kate se napojila na její mysl, cítila, že se s ní spojil i Lucas. Společně pracovali na tom, aby její mysl odpoutali od bolesti, aby ji odpoutali od strastí jejího těla.

Jsme tu pro tebe, poslal jí Lucas myšlenku, a stejně tak i tvé království.

Sophia opravdu cítila království, které ji obklopovalo. Podobné pocity měla jen několikrát. Spojení bylo nepopíratelné. Nebyla jen jeho královnou, byla jeho součástí. Vnímala živoucí moc všeho, co se nacházelo na jeho území. Energii větrů a řek, chladnou sílu hor.

Hlas porodní báby se k ní nesl jakoby z dálky. „S dalším stahem musíš tlačit, veličenstvo. Připrav se. Tlač.“

Tlač, Sophie, poslala jí Kate myšlenku.

Sophia cítila, jak její tělo reaguje, i když měla pocit, že je teď někde daleko. Tak daleko, že se jí zdálo, jako by nastupující bolest patřila někomu jinému.

Musíš tlačit víc, poslala jí Kate.

Sophia se snažila ze všech sil. Slyšela výkřiky bolesti, které zřejmě musely být její vlastní. Přesto ale měla pocit, jako by se jí to netýkalo. Dotýkalo se to ale království. Viděla, jak se nad ní shromažďují bouřkové mraky, cítila, jak se pod ní chvěje zem. Neměla nad spojením s královstvím v podstatě žádnou moc, takže teď nemohla ovlivnit, co se děje.

Z bouřkových mraků se vyřinuly provazce vody, které zvedly hladinu řek. Déšť promáčel všechny nešťastníky, kteří byli zrovna venku. Bouře byla krátká a prudká. Slunce se ale na nebe vrátilo tak rychle, jako by se vůbec nic nestalo. Objevila se duha.

Můžeš se zase vrátit, Sophie, poslal jí Lucas. Podívej se na svoji dceru.

Společně s Kate pak Sophii stáhl zpátky. Sophia už zase viděla místnost, ve které ležela na posteli. Těžce oddechovala, zatímco porodní bába stála opodál a zavinovala něco do plenek. V místnosti byl i Lucas, který očividně ignoroval její nařízení.

Sophia ucítila, jak se přes ni přelila nová vlna – tentokrát vlna radosti. Její dcera se rozplakala, chtěla být s ní. Ozývala se tak, jak se ozývají děti, když chtějí být s matkou.

„Zní jako silná holka,“ pronesla Kate a s překvapivou něžností vzala miminko a počkala, až porodní bába odejde. Pak ho předala Sophii. Ta se natáhla po své dceři a zadívala se jí do očí, které působily neskutečně hlubokým dojmem. Jako by se v nich mohl ztratit celý svět. Právě teď byla pro Sophii její dcera celým světem.

Vize na Sophii udeřila tak prudce, až zalapala po dechu.

Rusovlasá mladá žena v trůnním sále, před ní klečící zástupci stovky různých zemí. Prochází ulicemi, rozdává chléb chudým, zvedá květiny rozházené po zemi a s úsměvem z nich plete korunu pro skupinku dětí. Natahuje se po uvadlé květině a přivádí ji zpět k životu...

...Prochází bojištěm, v ruce svírá meč. Doráží umírající. Ukončuje jejich snahu zůstat při životě. Natahuje se k mladému muži a dotykem z něj vysává život, přesouvá ho do ohromného jezera moci, které jí dovolí uzdravit vlastní jednotky...

...Tančí uprostřed tanečního sálu, točí se v kole a směje se přítom. Lidé kolem ji očividně milují. Umělci po straně parketu používají všechny možnosti – od barev, přes kámen i magii – k tomu, aby vytvářeli díla tak nádherná, až z nich oči přecházejí. Vítá na hostině i chudé. Ne kvůli dobročinnosti, ale protože nevidí rozdíl mezi nasycením svých přátel a nasycením všech, kdo hladoví...

...Stojí na okraji arény před skupinou šlechticů, kteří rozechvěle poklekají. Dívají se na ni se směsicí strachu a nenávisti v očích. Sophii ten pohled nahání strach.

„Zradili jste mě,“ říká překrásným hlasem. „Mohli jste mít všechno. Stačilo jen poslechnout mé rozkazy.“

„A být tak otroky!“ odpovídá jeden z mužů.

Přistupuje k němu s mečem v ruce. „Teď za to zaplatíte.“

Dělá ještě krok a pak začíná zabíjení. Dav kolem skanduje jedno slovo. Jméno. Znovu a znovu. „Christina, Christina...“

V tu chvíli se Sophia probírala. Zírala na svoji dceru a

nechácala, co se právě stalo. Sophia chácala, jak vize fungují, ale nechácala, co tohle všechno mělo znamenat. Vypadalo to jako dvě různé vize, přičemž jedna popírala tu druhou. Nemohly být pravdivé obě dvě, nebo ano?

„Sophie, co se děje?“ zeptala se Kate.

„Měla... měla jsem vizi,“ odpověděla Sophia. „Vizi o mojí dceři.“

„Jakou vizi?“ zeptal se Lucas.

„Nerozumím jí,“ pronesla Sophia. „Viděla jsem ji. Polovinu času dělala krásné, úžasné věci. Zbytek... byl hrozně krutý, hrozně zlý.“

Ukaž nám to, navrhla Kate.

Sophia se snažila jim oběma poslat vzpomínky na vizi, kterou měla. Přesto se jí ale nezdálo, že se jí podařilo předat všechno, co při ní zažila. Nedokázala popsat, jak úžasné a děsivé to bylo. Jak hrozně skutečně to všechno vypadalo, dokonce i ve srovnání s ostatními vizemi, které kdy měla.

„Můžu se dotknout její mysli?“ zeptal se Lucas, když Sophia skončila.

Sophia přikývla a předpokládala, že bude chtít zjistit, jestli je její dcera jiná, než se zdá. Po tom, co se jim pokusila provést Siobhan, potom, co se pokusila zmocnit jejího dítěte, byla ta představa opravdu děsivá.

„Je sama sebou,“ prohlásil Lucas, „ale cítím v ní moc. Myslím, že bude silnější než kdokoli z nás.“

„Co ale znamenaly ty vize?“ zeptala se Sophia. Její dcera

v jejím náručí vypadala tak dokonale. Sophia si nedokázala představit, že by někdy procházela bojištěm a vysávala z lidí život způsobem, jakým to asi dělal Pán vran s pomocí svých ptáků.

„Třeba to jsou různé možnosti,“ napadlo Kate. „Siobhan mluvila o tom, že prohlíží různá vlákna budoucnosti, vybírá věci, které způsobí, že se stanou jiné věci. Možná jsou to dvě různé cesty, kterými se může ubírat její život.“

„My ale nevíme, co vede k čemu,“ pronesla Sophia. „Nevíme, jak zajistit, aby se stalo to dobré.“

„Vychovávej ji s láskou,“ řekl Lucas. „Uč ji. Pomůžeš jí tak směřovat ke světlu, ne k temnotě. Malá Christina bude mít moc, ať už uděláš cokoli, ale můžeš jí pomoci, aby ji využívala k dobru.“

Sophia sebou při tom jméně trhla. Patřilo sice její matce, ale po tom, co viděla, ho své dceři dát nemohla. Nechtěla.

„Jakékoli jméno, jen ne Christina,“ řekla. Vzpomněla si na květiny, které její dcera splétala na ulici. „Violet. Bude se jmenovat Violet.“

„Violet,“ usmála se Kate a natáhla k miminku prst, aby ho mohlo chytit. „Už teď je silná. Jako její matka.“

„Možná jako její teta,“ odpověděla Sophia. Její úsměv poněkud povadl. „Neříkejte o tomhle Sebastianovi, prosím vás. Nemělo by ho tížit vědomí něčeho takového. Něčeho, co by se z ní mohlo stát.“

„Když nechceš, nikomu to neřeknu,“ ujistil ji Lucas.

„Já taky ne,“ prohlásila Kate. „Pokud ji někdo dokáže

vychovat tak, aby z ní byl dobrý člověk, jsi to ty, Sophie. A my ti pomůžeme.“

„Pomůžeme,“ pronesl Lucas a usmál se. „Možná budu mít příležitost zahrát si na správce Ko a předat jí něco z toho, co mě naučil.“

Oba vypadali, že jsou si jistí tím, že vše dopadne dobře. Sophia tomu chtěla věřit. Jedna její část ale stejně nemohla zapomenout na věci, které viděla. Její dcera se usmála jako naprosto nevinné dítě. Sophia se musela ujistit, že taková i zůstane.

Kapitola osmá

Henry d'Angelica, nejstarší syn sira Huberta a lady Neeme d'Angelicy byl teď nejspíš v nejsložitější situaci ze všech lidí v království. Nebo si to alespoň myslel. Snažil se uklidnit rodiče po tom všem, co se stalo v posledních několika týdnech.

„Janthe samozřejmě pořád brečí,“ pronesla jeho matka skrz vlastní závoj slz, jako kdyby bylo něco nového, že je tetička rozrušená kvůli smrti svojí dcery.

Jeho otec vždy projevoval spíš vztek než smutek. Praštil pěstí do dřeva u krbu. „Co jen jí ti barbaři provedli... věděl jsi, že narazili její hlavu na kopí?“

Henry tuhle fámu slyšel, stejně jako stovky dalších. Jeho rodiče jim většinou slepě věřili. Od invaze se u nich doma nemluvilo v podstatě o ničem jiném. Angelica byla falešně obviněna ze zrady. Angelica byla roztrhána běsnícím davem, oběšena nebo sřata. Nájezdníci se proháněli ulicemi a zabíjeli každého v uniformě království. Spolčili se s princem, který zavraždil starou královnu...

„Henry, posloucháš nás vůbec?“ obořil se na něj otec.

Teoreticky by se Henry neměl třást. Bylo mu devatenáct, byl dospělý muž. Byl vysoký a silný, skvělý šermíř a ještě lepší střelec. Přesto bylo v otcově hlase něco, co z něj vždycky udělalo malého kluka.

„Omlouvám se, otče, co jsi říkal?“ zeptal se Henry.

„Říkal jsem, že je potřeba něco udělat,“ zopakoval jeho otec rozčíleně.

„Jak říkáš, otče,“ přikývl Henry.

Otec po něm střelil vzteklým pohledem. „Vidím, že jsi chlap na nic. Špatně jsem tě vychoval. Nejsi jako tvá sestřenice.“

„No tak, lásko...“ začala jeho matka, ale jako obvykle se moc nesnažila.

„Je to pravda,“ štěkl na ni otec a rázoval před krbem jako stráž před branou do paláce. Takové přirovnání by se ovšem muži, jakým byl sir Hubert, vůbec nelíbilo. „Ten kluk u ničeho nevydrží. Kolik učitelů jako malý vystřídal? Pak tu byl ten výstup s vojenskou společností, ze které jsem ho musel vykoupit a nakonec se ještě přidá k církvi Maskované bohyně...“

Henry se nenamáhal jim připomenout, že to všechno způsobili oni sami. Tolik učitelů vystřídal jen proto, že je měl otec ve zvyku vyhazovat kdykoli, kdy ho naučili něco, s čím nesouhlasil. Henry se tak většinou musel učit sám v jejich knihovně. Stejně tak se právě jeho otec rozhodl, že místo ve svobodné společnosti není nic pro jeho syna. Stejně tak právě otec rozhodl, že jeho syn vstoupí do církve Maskované bohyně. Nakonec ale zjistil, že by to znamenalo, že Henry nebude moct zplodit dědice, po kterém tolik toužil.

„Už zase jsi myšlenkami někde jinde,“ vyletěl na něj jeho otec. „Tvoje sestřenice by taková nebyla. Vzala si krále!“

„A málem si dvakrát vzala prince,“ pronesl Henry, prostě si nemohl pomoci.

Viděl, jak jeho otec zbělal vzteky. Henry ten výraz znal. Věděl, co předznamenává. Jako malý ho viděl tolikrát a vždy pak musel snášet výprask a facky, které následovaly. Připravil se, že to dnes nebude jiné.

Když se ale jeho otec rozpřáhl, uvědomil si Henry, že podvědomě zdvihl ruku a zachytil jeho paži. Stiskl ji tak silně, že mu určitě způsobil podlitiny. Podíval se otci do očí a pak ustoupil a pustil ho.

Sir Hubert si zamnul pěst. „Vypadni z mého domu! Už tu nejsi vítaný!“

„Nejspíš máš pravdu,“ řekl Henry. „Měl bych jít. Prosím, omluv mne.“

Při odchodu z místnosti se cítil podivně klidný. Mířil po schodech vzhůru, do pokoje, který mu patřil od doby, kdy byl ještě dítětem. Začal si balit věci a přemýšlel, co všechno bude potřebovat a co bude muset udělat dál.

Henry svoji sestřenici moc neznal. Našli se lidé, kteří tvrdili, že díky svým zlatým vlasům, hlubokým modrým očím a příjemným rysům obličeje vypadal trochu jako ona. Henrymu to tak ale nepřipadalo. Možná to bylo proto, že mu Angelicu dávali za příklad, kterého on nikdy nemohl dosáhnout. Byla chytřejší, lépe vycházela s lidmi a dařilo se jí u dvora.

Henry si nebyl jistý, jestli něco z toho byla pravda. Než se jeho otec zbavil učitelů, obvykle o Henrym říkali, že je překvapuje, jak rychle se učí. Dařilo se mu lidi přesvědčit, aby dělali to, co potřeboval. A pokud šlo o dvůr, jeho neúspěch byl spíše

důsledkem jeho nezájmu.

„To se bude muset změnit,“ řekl si Henry.

Slyšel fámy o svojí sestřenici, byl ale dost chytrý na to, aby si zjistil ověřené informace. Platil lidem, aby mu řekli, co vědí a pil s cestovateli v místní hospodě. Z toho, co vyrozuměl, byla jeho sestřenice odmítnuta ne jednou, ale dvakrát. Odmítl ji Sebastian, syn, o kterém se tvrdilo, že zavraždil svoji matku. Angelica se pak přidala k Rupertovi, nejspíš proto, že se chtěla za každou cenu dostat na trůn. To se jí povedlo právě v době, kdy začala invaze Sophie Danse a všichni z vládnoucí rodiny se stali terčem.

„A taky ji to stálo život,“ zamumlal Henry, zatímco skládal oblečení, nakládal peníze, pistole a svůj starý rapír.

Nepochyboval o tom, že se Angelica zapletla do množství podezřelých aktivit, aby se dostala tam, kde skončila. Částečně by si přál, aby nevěděl, jak tohle všechno funguje, ale věděl to a dokonce ani někdo, jako byla jeho sestřenice, se nestane královnou náhodou. Navíc kdykoli spolu jako děti něco hráli, neváhala podvádět a lhát, jen když tím získala nějakou výhodu.

Věci, ze kterých ji ale v těch fámách obviňovali... zněly jako upravená verze historie. Jako by chtěl někdo působit nevinným dojmem. Někdo chtěl najít důvod pro její zabití a získat tak cestu k moci.

Kdyby byl jako jeho otec, cítil by Henry neskutečný vztek, ale nic by neudělal. Kdyby byl jako jeho matka, sesypal by se z té hrůzy a současně by šířil další fámy. On ale nebyl ani takový, ani takový. Byl mužem, který dělal, co je nutné. A tohle nutné bylo.

„Rodinná čest mi neumožní nic jiného,“ řekl Henry a potěžkal v ruce svůj vak.

Sešel ze schodů a zastavil se u dveří do studovny.

„Matko, otče, odcházím. Nevrátím se. Měli byste vědět, že pomstím smrt svojí sestřenice. Ať to bude stát cokoli. Nedělám to, abyste na mě byli hrdí, protože je mi vážně jedno, co si myslíte. Dělán to, protože je nutné to udělat. Sbohem.“

Bylo to poměrně necitlivé rozloučení, ale Henry si uvědomil, že rodičům nic jiného nabídnout nemůže. Vypochoďoval z domu a ignoroval přitom matčino kvílení i otcovy vzteklé pohledy.

Zamířil do stájí a vybral si tam svoji kaštanovou klisnu, na které obvykle jezdil. K tomu přibral strakáče, který měl vézt jeho vak. Začal je sedlat – nemusel se na to soustředit, vše dělal po paměti. V myšlenkách už opustil rodiče a přemýšlel nad tím, co bude muset udělat v následujících dnech. Nad spojenectvími, která bude muset uzavřít, nad boji, které bude muset vybojovat slovy, zlatem i ocelí.

Opravdu byla jejich nová královna jednou z Dansů? Vzhledem k tomu, co věděl, to bylo možné. I kdyby to tak opravdu bylo, nedávalo jí to právo zmocnit se trůnu. To právo náleželo Rupertovi a jeho prostřednictvím pak Angelice. Protože poslední živý člen rodiny Flambergů byl téměř jistě vinen zradou, znamenalo to...

„Ano,“ vydechl Henry se smutným úsměvem, „to by mohlo vyjít.“

Nebylo to nic, co by chtěl udělat. Nepotřeboval trůn o nic

víc, než potřeboval místo kněze, na které ho chtěli dosadit jeho rodiče. Byla to ale nutná součást toho, co se mělo stát. Když se přiřítí do Ashtonu a pokusí se zabít královnu, bude z něj zrádce.

Nemohl ale dovolit nájezdníkům z Ishjemme, aby jim to všechno prošlo. Jen tak zničili všechno, o co se v království snažili od konce občanských válek. Zničili starý pořádek a zavedli nový, kde se Šlechtická rada měnila podle nálady vládkyně a kde jen na základě příkazu nové královny popravili jeho sestřenici.

Tohle Henry nemohl dovolit. Vráť věci do stavu, v jakém byly. Všechno to napraví.

S touhle myšlenkou vyjel na cestu. Bude potřebovat podporu a Henry naštěstí přesně věděl, kde ji hledat.

Kapitola devátá

Týden připadal Sophii jako neskutečně krátká doba. Příliš krátká doba na to, aby trávila čas se svým manželem. Příliš krátká doba na to, aby se mohla rozplývat nad Violet, která spokojeně vrněla, kdykoli ji Sophia držela v náručí a která prstíky projížděla Sienninu srst, kdykoli se k ní lesní kočka přiblížila.

„Nemusíme vyrážet tak brzy, pokud nechceš,“ řekl Lucas, zatímco stáli v přístavu a kolem se shromažďovali lidé, kteří je přišli vyprovodit, zatímco stáli u lodi, na které se měli plavit. Na palubě už na ně čekal usmívající se nejvyšší obchodník N’Ka. Nejspíš byl spokojený kvůli všem truhlám zboží, které s sebou vezl a obchodním příslibům, které mu dala Sophia.

„Nebo můžeme vyrazit sami,“ řekla Kate. „Přivedeme rodiče k tobě.“

Sophia zavrtěla hlavou. „Vím, že je šílené dělat to takhle brzy a opravdu mě bolí, že musím opustit Violet, ale mám pocit, že pokud máme najít rodiče, musíme je hledat všichni tři společně. Určitě měli důvod, proč se mapa zobrazí jen ve chvíli, kdy jsme u ní všichni tři.“

„Nemusíme to ale dělat teď,“ trval na svém Lucas.

„Když ne teď, tak kdy?“ zeptala se Sophia. „Konečně máme na chvíli mír. Sebastian se postará o království a já ještě nejsem spoutaná všemi drobnostmi vládnutí. Kdybychom to odkládali,

nemuseli bychom vyrazit už nikdy.“

Navíc vidím, jak moc jsi zklamaný z toho všeho čekání, poslala Lucasovi. Chci, abys byl šťastný a chci, aby měla Violet babičku a dědečka.

Určitě z ní budou úplně hotoví, odpověděl Lucas. Najdeme je.

Sophia jeho sebejistotu používala jako berličku, když zamířila k místu, na kterém stál Sebastian s jejich dcerou. Cítila, že se snaží být silný – kvůli ní. A že si přeje, aby neodcházela, nebo aby mohl jít s ní. Něžně ho políbila.

„Brzy se ti vrátím,“ řekla.

„Obávám se, že to nebude dost brzy,“ odpověděl Sebastian.

„Tak daleko na jih je to opravdu dlouhá cesta.“

„Nejvyšší obchodník tvrdí, že cesta k pobřeží nezabere víc než týden nebo dva,“ řekla Sophia a doufala, že se muž neplete.

„Cesta do vnitrozemí pak zabere další týden nebo dva. Víc ne. Vrátím se, než se naděješ. Přivedu s sebou Violetiny prarodiče, pokud tam budou.“

„Dva měsíce mi budou připadat jako věčnost,“ řekl Sebastian.

Pročísl jí rukou vlasy. „Ale vím, jakou radost ti udělá, až rodiče najdeš. Šel bych s tebou, kdybych mohl.“

Sophia věděla, že by šel s ní. Myšlenka, že by se pátrání po rodičích účastnila celá její rodina, se jí líbila, i když věděla, že to není možné.

„Jeden z nás tu musí zůstat a všemu velet,“ řekla.

„Kéž bych se mohl postarat o tvé bezpečí,“ vydechl Sebastian.

Sophia se zadívala na loď, na jejíž palubě se shromažďovali

sloužící a ishjemmští vojáci. „Mám s sebou půl regimentu, Sienne, Lucase a Kate. Myslím, že to já bych se měla bát o tvoje bezpečí.“

„Budu se snažit, aby mě už nikdo nezavřel do vězení,“ slíbil jí Sebastian s úsměvem, který Sophia okamžitě opětovala.

„Moc tě miluji,“ řekla a znovu ho políbila. Sklonila se, aby políbila dceru na čelo. „Tebe taky. Až budeš starší, budeme ti vyprávět, jak jsme šli hledat babičku a dědečka, aby se na tebe mohli podívat.“

Bylo toho tolik, co v království opouštěla. Její dcera a manžel byly ty nejočividnější věci, ale bylo toho mnohem víc. Její bratřenci a sestřenice. Hans pracoval s královskou pokladnicí, Ulf a Friga na Monthys, Jan... no, toho neviděla už od svatby, ale doufala, že je v pořádku.

Zdálo se, že i jednotlivé frakce v království se na chvíli usmířily. Církev Maskované bohyně i Šlechtická rada neměly připomínky a lidé, kteří byli za vlády královny vdovy utiskováni, získávali nové postavení. A navíc mohla Sophia věřit Sebastianovi. Pokud tu byl někdo, kdo za ni mohl vládnout, zatímco byla pryč, byl to on. Respektoval ho prostý lid i šlechta a on navíc věděl o vládnutí mnohem víc než ona.

Přesto ale bylo těžké ho opustit.

„Vrátím se hned, jak to bude možné,“ slíbila. „Zjistím, jak vyvolat vítr, kterým zrychlím naši loď, když to bude nutné. Nedovolím, aby nás něco rozdělovalo déle, než je nezbytně nutné.“

„A až se vrátíš, budeš mít o čem vyprávět,“ pousmál se Sebastian úsměvem, který ale nebyl vůbec upřímný. Přesto se ale Sebastian snažil být statečný. Někdy to muselo stačit.

„Pojď, Sienne,“ pobídla ji Sophia.

Přinutila se vyjít po lávce na palubu, na které se zastavila a zamávala davu v přístavu, který nadšeně skandoval. Byl to okamžik, který by měla považovat za začátek něčeho úžasného. Jenže ona jen doufala, že co nejrychleji najde své rodiče a vrátí se hned, jakmile to bude možné.

* * *

Kate měla co dělat, aby Willa pustila.

„Kéž bys mohl jít se mnou,“ řekla.

„Mohl bych, jestli chceš,“ poznamenal.

Kate zavrtěla hlavou. „Chci mít něco dobrého, k čemu se vracet. Ty se rozhodně počítáš jako něco dobrého.“

Už jen myšlenka na to ji přivedla ke vzpomínce na všechny noci, které uběhly od svatby. Na všechno, co si spolu užili od chvíle, kdy měli svoji svatbu. Vzpomínala na všechny okamžiky, které spolu strávili, na doteky, smích...

„Musíš zůstat,“ pronesla Kate a snažila se tím přesvědčit Willa i samu sebe. „Sebastian bude potřebovat veškerou pomoc a lord Cranston potřebuje pobočníka.“

„Nejsem si jistý, jestli tu bude nějaká práce pro svobodnou společnost,“ řekl Will.

Kate zavrtěla hlavou a vzala ho za ruku. Zavedla ho k místu, kde čekal lord Cranston. Kate briskně zasalutovala.

„Vzhledem k tomu, že armádu máš na povel ty, měl bych salutovat já tobě,“ řekl lord Cranston.

„Proč myslíš, že ti teď salutuji, můj pane?“ zakřenila se Kate.

Lord Cranston se na ni podíval s téměř šokovaným výrazem.

„Co tím chceš říct, Kate?“

„Chci tím říct, že se někdo musí postarat o bezpečnost království,“ řekla Kate. „A já neznám nikoho, kdo by se postaral, aby armáda zůstala na Sebastianově straně, lépe než ty.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.